

Вълшебни

приказки

Подготвили учениците от 5. "А" клас

Подводното кралство

Преди много ,много години имало едно подводно кралство.То било управлявано от зла русалка. В него живеели много морски създания: русалки, риби, раци, морски таралежи, тритони. Имало също и делфини. Всички те работели за злата русалка.

Един делфин обаче се различавал от другите. Той бил много мил, неговото име било Рони. Бил принуден всеки ден да се крие в коралите, за да не го забележат злите делфини и кралицата. Една русалка познавала Рони и му помагала да се прикрива от кралицата. Нейното име било

Елизабет. Те всеки ден си мечтаели в коралите колко ли хубаво ще бъде, ако избягат от злата кралица.

Един ден Рони и Елизабет решили да сбъднат мечтата си. Те тръгнали на дълго пътешествие. Плували, плували вече с последни сили, когато изведнъж пред тях се извисил един прекрасен дворец. Това бил дворецът на кралското семейство.

Стражите ги завели при добрата кралица. Тя ги попитала откъде идват. Рони и Елизабет ѝ разказали своята история. Кралицата решила да им помогне. Отвела ги в стаята със старите книги и им отворила една специална книга със заклинания. Те заедно прочели заклинанието, според което всяко зло се превръщало в добро. Кралицата им дала една вълишебна пръчица. Рони и Елизабет ѝ благодарили и тръгнали обратно за дома. Щом пристигнали, делфинът и русалката с ужас видели как злата кралица отново събира армията си, готова за ново зло. Елизабет хванала пръчицата и казала на Рони да каже заклинанието, а то

било: "От зла в добра превърни ти тази жена!" Изведнъж наоколо притъмняло и мълнии ударили дъното на морето. Когато всичко утихнало, Рони и Елизабет с радост видели как кралицата от грозна и зла се превърнала в чудно красива и добра. Оттогава в кралството царял мир и всички били задружни завинаги.

Валентина Георгиева- V "А" клас

Най-хубавата Коледа

Снежинките падаха, коминчетата пушеха, а тримата братовчеди се бяха сгушили пред топлата камина и пишеха своите писъмца до Дядо Коледа. Семейството им ги гледаше и през смях питаше какво ще си пожелаят. Най-малкото искало голям подарък, средното искало зелен, а най-голямото искало жълт. Но те не знаели, че е прекалено късно да сложат писмата под елхата.

На двадесет и пети сутринта, когато се събудили, видели, че под елхата няма нищо, освен техните малки писъмца. Децата били толкова разтревожени, че не знаели какво да правят. Един техен приятел дошъл при тях, за да види дали са получили подаръци, защото той нямал. Всъщност всички деца по земята не получили подаръци. Какво бе станало с добрия старец? Каква бе причината той да ги забрави?

Братовчедите решили да разберат причината и потеглили към Лапландия. А там намерили замрялата работилница, в която елени, джуджета и дори самият Дядо Коледа били сиви и потънали в мрак. Децата разбрали, че сивотата е настъпила заради загубения коледен дух на хората. Те се обадили на свои приятели, а те на свои и разказвали за нещастieto. Така всички деца разбрали за изгубения коледен дух и заедно със своите родители запели коледни песни, които огласили цялата земя. Тяхната вяра в добрия старец върнала духа на въшебната нощ. В миг работилницата, джуджетата, елените, елфите и Дядо Коледа възвърнали цветовете си и заблестели.

Братовчедите заедно с джуджетата се хванали веднага за работа, макар и закъснението да било явно. За щастие, в работилницата имало огромен, въшебен сноуборд, който можел да изстреля всички подаръци в един миг. Трите деца се качили върху него и с помощта на джуджетата натоварили подаръците върху сноуборда. Натиснали

копчето и всички деца по земята за миг получили желаните подаръци, дори и непослушните. Та нали по Коледа стават чудеса!

Отново Коледа била щастлив и вълшебен празник, а добрият старец винаги щял да е в сърцата на хората с безграничната си доброта. А що се отнася до трите братовчедчета, те станали добри и умни хора, носещи в сърцата си магията на Коледа!

Полина Петрова –V "А" клас

Полина Петрова - V^a клас

Сбъдната мечта

Беден момък живеел в малко селце с баща си. Казвал се Роналд. От малък мечтаел да стане рицар. Баща му често му казвал:

- Ако вярва човек силно в мечтата си, може да я постигне.

Роналд и баща му работели от сутрин до вечер, за да изкарват прехраната си. Един ден старецът се разболял тежко и на смъртния си одър казал на сина си:

- Човек може да промени съдбата си. Промени своята, Роналд! Промени я! – и издъхнал.

Момъкът бил съкрушен и решил, че нищо вече не го задържа вкъщи. Решил да изпълни заръката на баща си. Взел малкото пари, които имали, малко сух хляб и вода и тръгнал да търси късмета си.

Стигнал до съседното село. На пазара видял как мъж гони едно момче и вика:

-Крадец, крадец!

Докато вечеряли, Роналд разказал за мечтата си. Оказало се, че старецът на младини бил рицар. Доспехите му още стоели в мазето.

Селяните хванали момчето, искали да го вкарат в затвора, защото откраднал хляб. Роналд разбрал защо момчето е постъпило така - защото било гладно, а нямало пари. Бъдещият рицар решил да плати хляба и освободил момчето. Ханс, така се казвало момчето, благодарил и от този ден те станали най-добри приятели. Роналд се зарадвал, че няма да бъде сам, и му обещал, като стане рицар, да го направи оръженосец.

Тръгнали двамата приятели. Вървели, вървели и спрели край една нива на сянка да си починат. Видели как един старец товари тежки чували с жито на каруцата си. Но за беда се подхлъзнал, паднал и един чувал паднал върху гърдите му. Роналд се втурнал, махнал чувала и спасил стареца. Двата приятели натоварили останалите чували. Благодарният човек ги поканил вкъщи. Нагостил ги и им предложил да пренощуват. На сутринта извадил доспехите си. Те били ръждясали, но момчетата ги излъскали и те блеснали като нови.

Старият рицар рекъл:

- Без кон не си никакъв рицар! Давам ти и коня си. Малко е стар, но ще ти бъде предан. На мен вече не ми трябва. Нямам сили вече да работя, а и няма да мога да го храня.

Старецът дал ценни съвети на Роналд:

- Момко, един рицар трябва да има благородно сърце, да е смел и безстрашен. Да помага на изпадналите в беда и да не чака отплата за това. Научил го как да борава с оръжието, когато му потрябва. Показал му различни тактики. Момъкът благодарил, целунал ръка на стария рицар, защото част от мечтата му била вече сбъдната. Тръгнали двамата приятели. Вървели много. Помагали на изпадналите в беда, защитавали беззащитните. От никого нищо не искали, но от благодарност хората ги приютявали и поделяли с тях оскъдната си храна.

Минало много време. Труден бил рицарският живот, но печелели сърцата на хората и това им доставяло радост. Стигнали до едно далечно царство. Пред портите имало голяма тълпа рицари. От тях научили, че царят провежда турнир за рицари, за да попълни войската си, която намаляла в скорошна битка.

Царят трябвало да назначи и нов военачалник. Предишният вече бил много стар. На този пост щял да назначи най-смелия и най-умен рицар. През много изпитания преминали те, но Роналд се отличил от всички. Неговите умения и остър ум впечатлили царя и пленили сърцето на царската дъщеря, която наблюдавала турнира. Тя пожелала той да стане съпруг. Направили сватба. Ханс станал негов верен помощник. Бащините думи помогнали на Роналд да постигне много повече от мечтата си. Така той променил своята съдба и съдбата на много хора.

Данаил Ганев – V "А" клас

Силата идва от сърцето

Имало веднъж в далечно кралство три сестри принцеси, различни по възраст. От векове в кралското семейство се предавала традиция на всяко дете да се избира фея орисница, която до 12 минути да дари детето със сили според бъдещето му. Първата и най-голяма имала силата на водата. Силата на втората сестра бил огънят. Най-малката не получила сила, защото орисницата ѝ закъсняла.

Най-голямата сестра се казвала Лиза, втората - Елза и Мари - най-малката. Всяка принцеса станала като своята кръстница. Лиза-добра и снизходителна, Елза добра, но гневна и Мари, която често закъснявала, но била добро дете.

Един слънчев ден през лятото Лиза и Елза извикали сестра си, за да излязат на следобедната си разходка, но докато чакали, зад тях се

промъкнал стар шаман, който ги отвлякъл. В този миг дошла и Мари, която видяла всичко, и го последвала.

Вървял шаманът с двете принцеси, а след него Мари. Там, в дола, имало огромна пещера. Влязъл той в нея и затворил принцесите в две кристални клетки, в които не могат да използват силите си.

Мари се промъкнала след него и се скрила зад една огромна статуя на божество. Не след дълго отвлечените сестри се събудили, а Елиза каза:

-Кой си ти и как смееш да ни похищаваш!?

Шаманът ѝ отговорил:

-Аз съм жрец и шаман на племето на хуните. Чух, че имате магически сили и ще ви принеса в жертва на богинята Пашамама. В замяна тя ще върне моите другари.

Мари чула всичко и се изплашила, казала си: „Хайде, Мари, мисли с какво да помогнеш о, кого заблуждавам, нямам никакви сили и не мога да помогна на ...“

В този миг се появила кръстницата ѝ Лидия, която ѝ казала:

-О, дете, защо плачеш? О, какъв глупав въпрос, нали за това съм тук. Този шаман не знае с кого си има работа. Стигнали до зловещата планина. Тогава Мари спряла да плаче и с надежда попитала:

- Значи ще го спреш?

- Не, мило дете, аз говорех за теб- отговорила феята.

За мен ли, че аз съм безполезна в такъв момент! - възкликнала Мари.

- Разбира се, че можеш да се справиш, на теб ти е дадена силата на ума и сърцето. Опа, това не трябваше да го казвам.

- Как така? -неразбиращо питала Мари.

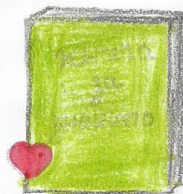
- Когато се роди, аз не успях да дойда, но те орисах отдалеч.
- Но пак не е вярно! - продължавала да се съмнява малката принцеса.
- Така ли?- възкликнала Лидия. Смела си толкова, че без да се замислиш да дойдеш в зловещата забранена планина, за да спасиш сестрите си, а за ума ще се убедиш съвсем скоро. Само помисли какво трябва да сториш и ще се справиш, засега довиждане от мен!
- Кръстнице, не ме оставяй, почакай, къде отиваш ,кажи ми как да се справя?! - замолила се Мари, но феята изчезнала.,,Ситуацията е безнадеждна Ще си хапна бонбони“. Бръкнала си тя в джоба и извадила обвивки от бонбони, искрящи като диаманти. Тогава се огледала и видяла, че около нея било пълно с камъни. Решила да го подмами с тях, но трябвало да измисли как да освободи сестрите си.

Огледала се и видяла, че шаманът използва жезъла си, за да изгради олтар за жертвоприношението. Всичко било готово. Започнала Мари да хвърля обвитите камъчета до входа на пещерата, за да ги озари слънцето и да заблестят. Така и станало. Когато шаманът видял светлината, решил, че в пещерата има диаманти и хукнал да ги вземе. Точно това чакала Мари, веднага взела жезъла и го счупила.

Тогава двете кристални клетки се отворили, а шаманът се превърнал в гущер. Лиза и Елза прегърнали Мари, благодарили и и я попитали: „Как го направи“, най-малката сестра отвърнала: „С ум и сърце“.

Михаела Цанева – 5 “А” клас

Михаела Цанева – 5 "А" клас

Коледна сълза

Първо място за проза на национален конкурс „От Коледа до Васильовден“ на Национален дворец на децата.

Имало едно време малко момче. Казвало се Макси. Вечерта преди Коледа Макси се скарал с родителите си. Той бил много тъжен и избягал в гората. Когато му поразминало, той решил да се върне, но изгубил пътя към дома. Макси се разплакал. Но тъй като това не можела да помогне, решил да си направи един снежен човек. Оформил голямата топка за тяло, после средната, накрая най-малката от всички. После сложил две камъчета за очички и малка пръчка за уста. Огледал го довошно и въздъхнал:

- Как ми се иска да си жив!... Тогава щях да си имам най-добър приятел...

Изведнъж от небето проблеснала светлина и огряла снежния човек. Внезапно се чул глас:

-О, тук е толкова студено...А уж съм от сняг. Каква ирония само...

-Ааааа- крещял Малкият Макси, докато бягал ужасено от снежния човек. Но после спрял. Обърнал се и недоверчиво се вгледал в проговорилия снежко. А той не млъквал:

- Какво си се разкрещял така? Спри да бягаи! Не съм вече на 100 години, за да мога да те стигна...

- На 100 години ли? Че вие, снежните човеци, не се ли стапате за няколко дни?

- В моя свят ние живеем вечно. Но сега...

-Тогава ще те нарека...Леденчо...

- Не! Категорично не може! Аз си имам име – Снежко Студенков III

- Моля? Снежко Студечко Дърти?

- Ооо, забрави! Викай ми просто Снежко.

- А ти как попадна тук?

- Аз ли? Тук съм, защото ти ме призова. От доста време моят род помага на тъжни деца. Кажеш какво ти е?

- Скарах се с майка ми и баща ми. Все съм виновен за всичко. Имам малка сестра, Катрин, да знаеш колко бъркотии създава! Тя даже много не говори. Обаче те обичат повече нея и смятат мен за виновен...

- Не ти ли хрумва, че Катрин може да не го прави нарочно? На колко години е?

- На три.

- Ха, а ти какво очакваш? Да подрежда стаята и да пържи яйца ли?

- Прав си..Обаче, как да ти кажа...толкова бях ядосан, че не знам как съм стигнал до тук.

- Изгубил си се значи. А родителите ти сигурно вече са притеснени. Има един начин да намериш пътя за дома. Повикай предците си.

- Как се призовават предци?

- Помоли ги! „Моля ви, скъпи предци, покажете пътя за дома“. Нещо такова.

- Добре де. Моля ви, скъпи предци, да намерим пътя за дома!
Блеснали мигом червени светлинки по заледената горска пътека.

Снежко казал:

- Видя ли, да ги последваме!

Вървели дълго в Коледната нощ и накрая пред очите им се появила бащината къща. В този момент родителите на Макси хукнали насреща им. Толкова го гушкали, милвали и плакали, че той се почувствал особено специален. И мъничко виновен...А Катрин проговорила:

- Обичам те, Макси!

Докато семейството се радвало под уличната лампа, Снежко започнал да се поти и смалява...

-О, не, ти се стапяш! Снежко! Не ме напускай, приятелче!...Тъкмо сега те намерих, животът ми стана толкова хубав, а те познавам само от часове...- сълзите на Макси покапали върху ледената кожа на Снежко. И...о, чудо! Чули се коледни звънчета, завъртели се цветни снежинки, вдигнала се малка вихрушка и пред очите на всички Снежко се превърнал в истинско момче.

Сега всички разказват тази история и никой не се и съмнява, че по Коледа стават чудеса! Стига да вярваш!

Михаела Цанева – 5 “А” клас

Две сестри

Имало едно време една малка дървена къщичка, в която живеели две сестри. Те се казвали Фиона и Кеит. Фиона никога не слушала Кеит. Кеит не позволявала на Фиона да навлиза навътре в гората, но Фиона много искала да отиде.

Един ден Фиона решила да избяга. Тя се загубила. Минал цял ден, а тя навлизала още повече в гората. Изведнъж пред нея се появил голям кладенец. До него се появил красив принц на бял кон. Принцът всеки ден идвал да пои коня си на този кладенец. Девойката се била покатерила на едно високо дърво над кладенеца. Изведнъж клонът се счупил и тя паднала в ръцете на принца. Те се запознали и той я завел в своето кралство. Тя останала при него за седмица.

През това време Кеит се тревожела за нея. Принцът решил да ѝ помогне да се върне у дома. Цял ден търсили къщичката и накрая той я намерил. Две години по късно Фиона отишла в кралството при принца. Когато я видял, той се влюбил и вдигнали гояма сватба.

Дария Великова - V "А" клас

Компютърна игра

(Assassins Creed)

Един ден след като приключиха учебните занятия, се прибрах у дома. Написах си домашните, прочетох си урока и седнах на компютъра. Пуснах си една игра. Но в мига, в който я отворих, усетих нещо. Зави ми се свят. Екранът на монитора блесна, сякаш ме призоваваше. Аз припаднах.

Когато се събудих, аз бях в играта. В нея се разказва за човек, който тръгва от капитан на кораб и стига до капитан на цяла флота, включваща много въоръжени кораби. Човек, който завладява крепости и територии, създава доверени приятели и се бори, за да потуши властта и да освободи света.

Огледах се. Но това бях аз. Бях заместил героя в играта. Мен всички ме уважаваха. От Карибските острови на изток до Индианските

полуострови на югозапад. Изключение правеха испанската и френската флота и съюзниците им. Аз бях идирван от тях. На 27., петък, се разхождах в един континент и оглеждах най-южните части на града Tulum. Това беше мястото с най-близките и доверени ми привърженици-Assassins. При мен от нищото дойде един от пиратите на кораба ми и ми съобщи, че някакви генерали на враждебни армии са заловили предводителя на Tulum и се готвели да го карат към най-големия град в света - Навана, на съд. Реагирах бързо. Изпратих писмо до флота ми от 42 кораба да дойде и да помогне в битката. Аз щях да освободя затворника. Жителите на града ми показаха дестинацията, където да го намеря. Отидох дотам. Беше пълно с войници. Аз се скрих в храстите. Чух стражата да говори за залива на град Kingstom.

Това е град, в който живеят повечето принцове. Силно охранявана територия. Разбрах, че са ни измамили. Съобщили са грешното място, към което ще се води затворникът. Пратих повторно писмо, показващо

мястото, в която трябва да чака флотата ми. Преди да освободя затворника, трябваше да блокирам алармата, за да не ме усетят пазачите. След това трябваше да взема ключа от стражата, да освободя предводителя и да се кача на кораба си. Така и направих. Качих се на кораба си и потеглих зад вражеския кораб, но без да ме усеща. Не след дълго се появи испанската и френската флота, които си стиснаха ръцете. Заедно те бяха непобедими. Трябваше ми план. Взех една малка лодка и потеглих към залива на Kingstom. Когато пристигнах там, съобщих за сдружението на двете флоти и разясних плана на моята.

Ние трябваше да се скрием в сенчестите части на залива и така да атакуваме, а на пристанището щяхме да чакаме генералите с войските си. Когато враговете пристигнаха, корабите ми атакуваха. Стана ожесточена битка. Бяхме хитри. Когато някой кораб потъне, във водата имаше лодки, в които потъналите да се спасят. Накрая генералите, като страхливци си оставиха войските и слязоха от

корабите си. Тогава дойде нашият ред. Пресрецнахме ги и ги заловихме. Заведохме ги на нашия остров и ги принудихме да сключат с нас вечен мирен договор. И оттогава всичко утихна. Беше спокойно, без ненужни войни. Изведнъж всичко просветна. Трябваше да се върна в моя свят. И така си отидох, оставяйки легендата за един човек, спасил света. А аз запомних тази случка и никога не я забравих.

Каан Съткъ- V “А” клас

Коте

/Истинска история/

Когато бях малък, исках за домашен любимец коте. Докато един ден се прибирахме с колата от детската градина ,аз казах на родителите ми, че искам да имам коте. И мама, и тати казаха, че ще ми вземат. На другия ден мама извика баба да ни гледа със сестра ми, за да отидат да вземат котето.

След няколко часа те се прибраха с коте в ръце. Аз много се зарадвах и посегнах да го помилвам. Мама пусна животинчето в кухнята и то веднага отиде и загледа с интерес папагалите ни., заподскача около клетката.

След това всички седнахме да вечеряме, а котето душееше храната. Отидох да го взема, но то още не ме познаваше и ме одраска. Разплаках се, а мама ме успокои.

Легнахме си, а малката пухкава топка задраска по вратата и така – цяла нощ.

На другия ден видяхме, че палмата на мама е изгризана. Тя се ядоса и каза, че ще върнем котето. Натъжих се, но ме успокоиха, че ще ми купят компютър. Аз не исках , но нямах избор. През деня една леличка дойде и го взе. Тъгувах, защото компютър и коте са две съвсем различни неща, но не можех да съм сигурен, че белите му ще престанат.

Задоволих се с компютъра, но често си спомням за котето, което имах съвсем за кратко.

Цветелин Енчев - V “А” клас

Нина и големият бобър

Познавам едно момиче на име Нина. Тя е много добра приятелка и много обича да слуша какво си говорят големите.

Веднъж, когато бях на 5 години, родителите ми бяха на гости у нейните. Беше станало вече късно и заради това ни сложиха да спим в спалнята. На нас обаче изобщо не ни се спеше и ни беше много интересно какво си говорят. Нина не искаше да разсърдим големите, затова се промъкнахме покрай тях, скрихме се зад пердето и се заслушахме. Те говореха за океана. С Нина си го представихме. Колко красиви рибки плуваха около нас!

По едно време Нина чу думата бобър и си представи огромен бобър да плува към нея. Тя се изплаши и тръгна да плува към брега, но бобърът я хвана за крака и ѝ каза:

-Здравей Нина, приятно ми е да се запознаем! Аз съм Бобърчо и много обичам да си играя, само че тук нямам приятели, защото всички ги е страх от мен!

-Здравей Бобърчо! И аз обичам да си играя! Но защо се страхуват от теб?

-Ами не знам.

-Искаш ли да ги питаме?

-Добре!-и те тръгнахме към малките рибки.

Бобърчо заведе Нина при рибките. Като го видяха всички избягаха. Нина каза:

-Изчакайте всички, той няма да ви нарани!

Всички страхливо се върнаха. Нина им каза:

-Здравейте, аз съм Нина! И аз като вас като видях Бобърчо се уплаших и побягнах, но после се запознахме и разбрах, че той не е никак страшен, а всъщност е много мил! Не се страхувайте от него! - и всички рибки се запознаха с Бобърчо и станаха приятели с него.

По едно време родителите ни забелязаха, че се крием зад завесите и решиха да ни стреснат. Докато Нина си представяше как се сбогува с Бобърчо, баща ми дръпна рязко завесата и ние много се стреснахме, и започнахме да викаме. Те ни се скараха, защото не спим, и ни тикнаха обратно в леглата. Там Нина засънува как пак отива при бобърчо в океана и те играят цял ден с малките рибки.

Мирела – V “А” клас

Чудното ручейче

Имало едно време един крал и една кралица. Те били много щастливи, защото кралството им било богато, поданиците - добри и трудолюбиви, а земята плодородна. Всички почитали и обичали владетелите си, но едно-единствено нещо помрачавало щастието им - още не се бил родил престолонаследник.

През една топла лятна вечер кралицата се разхождала в градината на лятната си резиденция и тревожно си мърморела. В този миг иззад храстите изскочил Ханс, детето на градинаря. То зърнало кралицата, усмихнало се и побързало да се поклони. След като се изправило, попитало кралицата какво я тревожи, а тя му отвърнала, че много ѝ се иска да си има дете. Ханс се засмял и казал: „Това ли било?“ После момчето ѝ разказало за едно вълшебно ручейче, което се намирало

далеко-далеко и който отпиел от него, щял да сбъдне най-съкровено то си желание. Кралицата била изключително щастлива от чутото, а докато се успокоила, Ханс ѝ обяснил, че ако желае момче, трябва да пие от дясната страна на ручея, а ако желае момиче- от лявата, но в никакъв случай и от двете едновременно.

Още на другата сутрин владетелката тръгнала на път. Минала през гори и планини, реки и долини и най-сетне стигнала до входа на една пещера. Тя колебливо пристъпила и изведнъж чула гръмовен глас:

-Коя си ти? - попитал гласът.

-Аз съм кралицата на едно далечно кралство. Дойдох, за да искам помощ.

-А достойна ли си за това, което ще получиш? Кралицата кимнала, а

гласът казал:

-Добре тогава. Слушай внимателно какво ще ти кажа, кралице. За да имаш дете, ти трябва да отговориш на един въпрос. Той е: „Какво е това, което ти е най-мило на този свят?“

Кралицата помислила и отговорила:

-Най-мило на света ми е моето неродено дете.

-Сигурна ли си, кралице, че би оставила всичко, само и само детето ти да се роди? – запитал я гласът.

-Да, сигурна съм – отвърнала тя, а стоманата в очите ѝ го доказвала.

Гласът казал:

-Много добре, ти заслужи своята награда.

Пред нея се отворила врата, а когато кралицата пристъпила вътре, я обляла слънчева светлина. На една поляна от голям камък извираше красив и бистър ручей. Владетелката се почудила за миг дали желае мъжка или женска рожба, а после си напомнила, че на кралството му трябва

силен владетел. Тя пила от дясната страна на ручея и наистина, след една година родила чудно красиво момченце със златни къдрици и сини очи. Всички го обичали и то израснало силно и добро. Кралството не било виждало по-честити времена, а може би съществува и до днес.

Димана Ангелова – V „А“ клас

Момичето от любов и светлина

Станало някога, незнайно кога, на оживения остров Махател. Родило се момиче от светлината и любовта на божията ръка. Случило се така, че го откриват царят и царицата, които си нямали деца. Отгледали го като свое дете, нарекли го Анна. С времето то добивало невероятни сили. Девойката започнала да общува с растенията, с храстите, с дърветата, с цялата природа. Родителите със загриженост гледали как расте тяхното дете. Страхували се, че може да изпадне в голяма опасност, и затова го криели в двореца. Никой не знаел нито за него, нито за силите му.

Минали петдесет години. Анна и родителите ѝ отишли на остров Детч за примирие с чуждата раса. Анна била обучена и можела да контролира растенията на суша. Но станала злополука, корабът им се

блъснал в скала. Целият потънал. Анна се опитала да спаси родителите си, но не успяла. Успяла да спаси само себе си. С помощта на подводните растения се измъкнала и се спасила. Тя се върнала в своя дом. Анна била непозната за всички. Живеела в гората и била наречена “Момичето на природата”. Станало случайно, човек я видял да възкресява дърво и си помислил, че е заплаха. Целият народ се обединил срещу нея. Конници, рицари, хора с оръжия я атакували. Нейната войска също била силна - големи циклопи от кал, скала и малко вода, стрелци от втвърден пясък, използващи за оръжие отровен бръшлян, рицари от вода. А най-страшното и най-силното ѝ чудовище било съставено от пясък глина, нефт и стомана. Било голямо колкото четиридесет-етажна сграда. То имало и слабо място-разрушавало се постепенно, когато докосне вода. Затова хората използвали катапулти, за да изстрелват вода срещу него.

Битката продължавала вече две десетилетия. Един от рицарите, наречен Кристоф, когато видял Анна, се влюбил в нея. През нощта, когато войната спирала, той отивал да я шпионира. Тя била много добра и грижовна към създаденото от нея. И с животните се отнасяла добре. Видял я Кристоф да си слага короните на починалите цар и царица. Той отишъл да разкаже видяното на гражданиите. Когато чули толкова небивалици за Анна и че тя е принцеса, прогонили Кристоф от града. Той се запътил към нея. Анна чула шума и изпратила пазаците да проверят. Кристоф ги избегнал тихо и се приближил до принцесата. Когато го видяла, помислила, че е враждебно настроен към нея, повикала стражите и те го прогонили. На следващия ден войната отново започнала, а Кристоф наблюдавал. Войниците ранили най-скъпото за Анна растение-колибрито, съставено от венчелистчетата на розата, наречена истинка. Вечерта, когато войната спряла, Анна не могла да намери истинката си. Посреднощ Кристоф отново дошъл, но

този път не бил с празни ръце. Когато принцесата го видяла с растението ѝ, отишла при него и му благодарила. Двамата се опознали, сблизжили се, а Анна му разказала за тайните на природата. Прехвърлила му част от силите си. На следващия ден стало чудо. Когато изстреляли стрела към сърцето на принцесата, тъкмо тя да я пронизе и времето спряло. Боговете, създали принцеса Анна, прекратили войната. Те казали на войниците:

- Понякога това, което изглежда, не е така. Добротата се разбира по душата на човека. Недоразумението е заради вас. Вие стоите зад всичко. Вие можете да бъдете и решението. Дайте шанс.

И така всички се замислили. Морето утихнало. Вятърът спрял. Не се чувал никакъв звук. Изведнъж всички хора заедно започнали да казват: “Дайте шанс, дайте шанс!

Императорът бил заинтригуван от принцесата. Всички решили да опитат с добро. На другия ден Анна и Кристоф излезли от двореца. Всички им се поклонили. Императорът казал:

-Приветствайте новите цар и царица на острова!

И оттогава започнали тържества и веселие. Кристоф се оженил за Анна. Всички жители на острова заживели спокойно и щастливо.

Каан Съткъ- V “А” клас

Вярата в доброто

Имало едно малко дете на име Коко. То било сляпо и всичко му се смеели. Един слънчев ден Коко си помислил, че идва Коледа. Можел да си пожелае всички хора по света да му помогнат да се оправя. И на този ден да види колко е красив неговият град.

На следващия ден момченцето седнало на една пейка и започнало да пее: ” Искам, искам на този свят поне един от вас да ми помогне да се оправя.

Една жена го чула и седнала до него. Попитала го какво има. И Коко започнал да разказва как нито един човек не му бил помогнал досега. На жената и станало много мъчно и казала, че ще му помогнат тези, които имат сърце.

Настъпил Бъдни вечер, детето помислило ,че ще може да прогледне. Минал още един ден,, момченцето чуло много хора да тичат, но не

мислело,че ще е за Настъпил Бъдни вечер, детето помислило ,че ще може да прогледне. Минал още един ден,, момченцето чуло много хора да тичат, но не мислело,че ще е за него . На другия ден всички хора отишли пред къщата на Коко и започна ли да пеят “ О Tanenbal”.Жената казала на, момченцето това, което казала преди ,че ще се сбъдне всичко и които имат сърце, ще помогнат да сбъднат желанието му. Така детето повярвало в хората и се оправило.

Моника Енчева – V “А” клас